

Actor

L'estratègia de Projecte constituent per a Catalunya, amb les tres claus de ruptura social, democràtica i nacional, posicionarà a EUiA com actor i factor per una república catalana, lliurement federada.

L'actualització d'aquesta orientació política va de la mà d'establir què significa en l'anàlisi i per l'acció política el procés constituent, com iniciar-lo, amb quins suports socials i aliances construir-lo. Un esborrany anomenat "Debat sobre la caracterització del Procés Constituent a Catalunya d'EUiA", posa les bases per clarificar conceptes i política.

L'esclat d'il·lusió que ha representat la victòria de BCN en comú, amb l'Ada Colau alcaldessa, ha estat acompanyat per canvis de fons a la majoria de municipis que inclouen el vuitanta per cent de la població de Catalunya. I Barcelona és la capital del país.

Són temps constituents. Pot haver-hi ruptura de superació de l'Autonomia. Hi ha una base de masses a Catalunya que empeny per la llibertat i la sobirania, la independència. Això no és aliè a l'Estat espanyol del Regne.

La seqüència política que establim: Declaració de Sobirania d'Inici Constituent, Ruptura democràtica, República Catalana, Decisió popular ciutadana.

El factor social, vital, l'hem d'incloure en la marea objectiva de ruptura.

Es parla d'eleccions 27 S com plebiscitàries. El cert és que les eleccions es convocaran com Autònòmiques, dins la legalitat constitucional monàrquica. Qui pot convertir en plebiscitari el 27 S són els partits amb les seves propostes. L'exemple municipalista de 1931 amb la II República espanyola planeja sobre el sentit de les eleccions.

Es debat sobre Independència. Com si fora marca indeleble dels poders econòmics catalans, cosa gens certa. Resulta que des de fa cinc anys, aquest poble que és el nostre, s'ha decantat amb la mobilització i la consciència amb un clam massiu per la independència. I sí, per la república catalana.

Es parla de unilateralitat del procés de sobirania. Algunes organitzacions consideren que no s'ha de tenir res a veure amb l'estat espanyol. Altres veiem necessària la unilateralitat, en el sentit del motor del procés sobirà republicanista; ans tenim clar la necessitat de la relació entre els pobles, així com entre les forces polítiques de les esquerres dels pobles de tot l'Estat. Hi ha una interrelació social i política, que pot contribuir tant a la independència de Catalunya com a la ruptura vers un procés constituent a l'Estat.

EUiA en diem Ruptura democràtica, ruptura amb la Constitució de 1978, ruptura amb el Regne, amb la Monarquia. Poc lluny d'aquí en diuen això, claríssim, una secessió... a què ve el tabú al clam popular d'Independència? Confluències, sí. En primer lloc l'acció d'EUiA com actor propi, com a subjecte polític. La confluència ha de plantejar un acord entorn a Inici constituent i república catalana.

La confluència ha de ser "un aliat real del procés", com s'ha compromès l'alcaldeessa Ada Colau a Barcelona; en comptes d'un obstacle a la ruptura, la independència i a la república catalana, que supediti la llibertat i legalitat catalana a l'Estat espanyol, o als seus reformadors.

En segon lloc el disposar de veu clara en el nou panorama polític que esdevindrà el 27 S, molt important, tant com ho serà el post 27 S, val a dir el 28 S. Bregarem des del carrer i el Parlament per l' inici constituent, construint nova legalitat catalana enfront de l'espanyola.

De moment Podemos i Pablo Iglesias no és rupturista. Pretén reformar la Constitució espanyola des de la legalitat. Gairebé una quimera. Tanmateix ha proposat processos constituents. Accepta el que també li va expressar Ada Colau. Processos diferenciats, sense supeditació, cosa que no vol dir que no tinguin relació, ni que no s'influèncin.

ICV tampoc és rupturista, de fet poc vers l'Autonomia i tampoc de la Constitució espanyola. Ans pot arribar a ser-ho.

El pacte entre Podemos i ICV és estatal i autonòmic. Tanmateix no arriba a ser una confluència. És una aliança on ICV canvia, de moment, a IU per Podemos. El president Mas ha presentat una pregunta enverinada a les Entitats civils, en concret a l'ANC. La qüestió és l'hegemonia i el lideratge polític i institucional. A Mas li preocupa sobretot imposar el seu lideratge i el d'una CDC reconvertida de la ma de l'ANC.

De fet Mas fa xantatge amb el procés. Si no és amb el president, no hi haurà quòrum pel procés; sense acceptar que Barcelona i les municipals arreu han mostrat una altra alternativa. La del tomb cap a l'esquerra i cap a la sobirania i la independència.

L'exclusió del president Mas al "Sí que es pot" és emblemàtic de que amb Mas no hi haurà èxit en la sobirania ni la independència, doncs seguirà retrocedint, al no aconseguir el suport suficient de la població.

Ahora l'esquerra ha de copsar que en l'escenari democràtic, enfront les imposicions de l'estat espanyol, la base social o popular de CDC, i també el mateix president han de tenir el seu lloc. Diferent a l'actual, sense liderar, és clar.

Ens cal interactuar a tots els espais i amb totes les organitzacions que es plantegen la república catalana, amb un procés constituent. La CUP proposa una "Crida Constituent". ERC anar cap a una "Aliança per la república Catalana". Procés Constituent una República Catalana del 99 %.

Serà important defensar el vot a tota candidatura de les esquerres que posi un inici constituent i la república catalana com a proposta política. Per tant la confluència o aliança en que s'incorpori EUiA, també ha de complir amb aquests postulats de superació republicana de l'Autonomia.

Francesc Matas Salla